

Mødet den 30. Maj 1924.

(For lukkede Døre).

Fraværende: H. P. Christensen, J. Chr. Møller, M. Simonsen og A. Sneum.

1. (J. Nr. 33—1924). Andragende fra Læge Frisch som ihv. Læge ved De gamles Hjem om en aarlig Understøttelse.

Anbefalet af Aldersrenteudvalget.

Kjeld Sørensen oplyste, at Udvalget var enigt om at anbefale en Understøttelse, men ikke om dens Størrelse, idet Frk. Thomsen foreslog 800 Kr., medens Udvalgets 2 andre Medlemmer foreslog 300 Kr. Man havde derefter forsøgt at opnaa Enighed om 400 Kr., men det var ikke lykkedes, hvorfor vel Byraadet maatte træffe Afgørelsen.

Mariane Thomsen erindrede om, at Sagen tidligere havde været paa Tale, og da fik man Indtryk af, at Byraadet var villigt til at yde Dr. Frisch en rimelig Understøttelse fra det Øjeblik, han ikke mere kunde passe sin Praksis. Nu var han meget svagelig og trængte til Understøttelse for nogenlunde at kunne eksistere, og Taleren saa derfor helst, at han fik en Understøttelse paa 1000 Kr. aarlig eller i hvert Fald mindst 800 Kr. Maaske var der den Udvej at bevilge ham en Understøttelse paa 800 Kr. foreløbig for 1 Aar.

A. Bitsch meddelte, at Udvalget havde gennemgaaet samtlige Understøttelser, og det havde vist sig, at ingen fik over 300 Kr., saa det var den højeste Sats, Udvalgets Flertal havde foreslaaet. Læge Frisch havde tilmed en temmelig stor Formue, og hans Tjenestetid ved Kommunen var egentlig kun 6 Aar. Kun for at opnaa Enighed var Flertallet gaaet med til at anbefale 400 Kr., men foreslog ellers 300 Kr.

M. Brammer syntes, at Byraadet burde yde Læge Frisch nogen Paaskønnelse ved at støtte ham i hans vanskelige Stilling, for hans Formue var næppe ret stor. Taleren saa helst, at man gav ham en aarlig Understøttelse paa 1000 Kr., men kunde ogsaa tiltræde Frk. Thomsens Forslag om 800 Kr. Hvis Byraadet ikke kunde gaa med til dette, vilde Taleren foreslaa at udsætte Sagen, for at byde ham 300 Kr. var nærmest at gøre Nar af ham.

Vald. Pedersen fandt, at Dr. Brammer burde bruge mindre stærke Udtryk, for Kommunen havde ingen Forpligtelse til at forsørge Dr. Frisch, fordi han havde været Læge paa De gamles Hjem i 6 Aar. Han havde i mange Aar været en kendt Læge i Aarhus og haft en stor Indtægt, saa han nok kunde have sikret sig i sin Alderdom. Hvis han ingen Formue havde, saa havde i hvert Fald hans Kone ca. 30000 Kr., og de var vel til fælles Bedste. Man maatte se ens paa saadanne Sager, enten det drejede sig om en Læge eller en Arbejder. Naar Udvalget var gaaet op til 400 Kr., kunde Taleren for en Gangs Skyld slutte sig dertil, saafremt Byraadet kunde enes derom; men en højere Understøttelse vilde Taleren modsætte sig.

K. Moustén bemærkede, at her var Tale om at yde Læge Frisch en Anerkendelse, men Dr.

Brammer syntes at opfatte det som et Forsøg paa at genere ham, og hvis det skulde udlægges saaledes, var det ganske hen i Vejret at tilbyde ham nogen Hjælp. Efter Dr. Brammers Udtalelser kunde Taleren i hvert Fald ikke godt stemme for at yde ham 400 Kr.

Marius Geertsens spurgte, om Udvalget nærmere havde undersøgt Dr. Frischs Formueforhold, for hvis han var temmelig formuende, var der ikke særlig Anledning til at yde ham en større aarlig Understøttelse.

M. Brammer hævdede, at Læge Frisch havde været ansat under Kommunen i 8 Aar, og hans Løn havde ikke været saaledes, at den passede til Stillingen, hvilket man havde erkendt ved straks at forhøje den betydeligt, da der kom en ny Overlæge. Nu var han en gammel Mand, og saa maatte det synes noget haardt at behandle hans Andragende paa en saadan Maade.

Mariane Thomsen erklærede ogsaa, at han havde været ansat deroppe i 8 Aar, og selv om han i de sidste Par Aar var syg, saa betalte han selv sit Vikariat. Den omtalte Formue tilhørte Fru Frisch, men den var indsat i Overformynderiet, saa kun Renterne udbetaltes, og Familien var derfor nødt til at søge en mindre Lejlighed, hvilket jo ogsaa var vanskeligt at faa. Der var i flere Tilfælde ydet større Understøttelser end 300 Kr., f. Eks. til den tidligere Fattiggaardsforvalters Enke, og for nylig blev en Rengøringskone tillagt 1000 Kr. aarlig. Hvis Dr. Frisch havde været pensionsberettiget efter de almindelige Regler, kunde han tilkomme 1050 Kr. i Pension, og saa burde man ikke byde ham 3—400.

Formanden havde den Opfattelse, at Dr. Frischs Ansættelse paa de gamles Hjem var en

Retrætepost, man gav ham. Han var maaske heller ikke helt uarbejdsdygtig endnu.

P. P e t e r s e n erklærede, at han var fuldstændig uarbejdsdygtig. Det var en kedelig Sag at stemme om, og Taleren saa helst, at Udvalget kunde blive enigt om en Indstilling.

Udvalget tog Sagen tilbage.

2. (J. Nr. 221—1924). **Andragende fra Husassistenterne paa De gamles Hjem om Optagelse i Sygekasse for Kommunens Regning.**

Aldersrenteudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Kunde ikke bevilges.

3. (J. Nr. 216—1924). Sagen angaaende **Lønforbedring for Fyrbøder O. Rolander ved »De gamles Hjem.«**

V a l d. P e d e r s e n henviste til den foreliggende Meddelelse, hvorefter fremgik, at Fagforeningen havde forlangt 200 Kr., medens Udvalget havde budt 100 Kr. en Gang for alle. Det var kedeligt for Byraadet at skulle ulejlighes med saadanne Sager, og Taleren vilde derfor henstille at gaa en Mellemvej for at faa Ende derpaa, saaledes at man enes om at give ham 150 Kr. Forhaabentlig kunde saa Fagforeningen tiltræde dette.

L e o n h a r d H a n s e n svarede hertil, at Smedenes Forslag egentlig var 300 Kr., og de 200 Kr. var et Forligsforslag, som derfor burde tiltrædes.

M a r i a n e T h o m s e n beklagede, at fordi et enkelt Menneske finder paa at være utilfreds i sin Stilling, skal man trommes sammen til det ene Møde efter det andet. Rolander var en rigtig flink Fyrbøder, som var almindelig afholdt, men han havde absolut ingen Grund til at være misfornøjet i sin Stilling, for den var langt bedre, end det store Fler-tal af Arbejderne kunde opnaa. Der var faktisk

ingen Grund til at give ham et Tillæg, og Udvalget var kun gaaet med til at give ham at Gratiale paa 100 Kr. for at faa Fred i Sagen.

A n d r. C h r i s t e n s e n erindrede om, at Udvalget tidligere stærkt havde fremhævet, at Manden ikke havde faaet forøget Arbejde, eller at Udvalget i hvert Fald ikke havde forlangt det af ham. Taleren kunde derfor ønske at vide, om Udvalget senere havde forandret Syn derpaa. Forøget Arbejde behøvede ikke at medføre større Løn, hvilket for nylig var afgjort ved Domstolene.

M. B r a m m e r mente, at en Fyrbøders Pligt var at gøre det Arbejde, som krævedes for at skaffe Varme tilveje. Men naar der nu var foreslaaet at faa Sagen bilagt ved at yde ham 150 Kr., kunde Taleren godt gaa med dertil.

K j e l d S ø r e n s e n henviste til Indstillingen, hvoraf fremgik, at Udvalget ikke havde skiftet Standpunkt. Tilbudet om 100 Kr. var blot et Forsøg paa at faa Sagen ud af Verden, for der var ikke paalagt Fyrbøderen forøget Arbejdstid.

M a r i a n e T h o m s e n mente, at Udvalgets Forslag om 100 Kr. først burde sættes under Afstemning.

F o r m a n d e n : Udvalget har ikke fremsat noget som helst Forslag!

M a r i a n e T h o m s e n vilde saa stille Forslag om 100 Kr.

F o r m a n d e n anbefalede indtrængende Byraadet, som Sagen laa, at enes om de 150 Kr.

Det vedtoges enstemmigt at tilbyde et Gratiale paa 150 Kr. for Vinteren 1923—24.

4. (J. Nr. 186—1924). Andragende fra Enkefru D. Sejersen om, at et hende testamenteret Beløb til Indkøb af Livrente maa blive hende udbetalt.

Anbefalet af Udvalget for Andragender.

Anbefaledes.

5. (J. Nr. 196—1924). **Andragende fra Stadsgartneren om Lønforhøjelse.**

Anbefalet af Forskønnelsesudvalget.

Lønudvalget kan ikke for Tiden anbefale, at Stadsgartneren rykker op i 2. Lønklasse.

Kjeld Sørensen meddelte, at Stadsgartneren for et Aars Tid siden søgte om at komme op i en højere Lønklasse, og Udvalget var enigt om at anbefale det. Hans Løn laa under den sædvanlige for disse Stillinger, og dertil kom, at han var en særdeles flink Embedsmand, som villigt udførte alt, hvad man forlangte af ham, uden Hensyn til Tiden. Udvalget havde derfor gerne set, at Lønudvalget var gaaet med til Forslaget, men hvis det ikke kunde lade sig gøre, vilde Udvalget hellere foreløbig tage Sagen tilbage.

P. Petersen bemærkede, at Afslagets Form maaske var blevet lidt kraftigere end Lønudvalgets Stilling. Forskønnelsesudvalget havde motiveret sin Anbefaling med at henvise til Stadsgartnerens store Arbejde, og deroverfor blev der gjort gældende, at han dog havde haft Tid til at anlægge Haver og Kirkegaarde andre Steder i Landet. Det var maaske Smaating, men alligevel kunde det være ønskeligt at faa oplyst, i hvor stor Udstrækning Stadsgartneren havde paataget sig privat Arbejde.

Formanden oplyste, at Stadsgartnerens Arbejde ved Anlæggelse af en Kirkegaard i Nyborg skyldtes et Andragende fra Nyborg Byraad til Aarhus Byraad, som blev bevilget. Men det var altid rarest at faa eventuelle Lønforandringer sammen med Finansaaret.

Kjeld Sørensen bekræftede, at det var Byraadet og Forskønnelsesudvalget, der havde anmodet Stadsgartneren om at lave Anlægene i Ny-

borg, Tange og ved Stadion, saa han havde ikke selv været ude om disse Arbejder.

A n d r. C h r i s t e n s e n havde den Opfattelse, at Stadsgartneren var anbragt i en for lav Lønklasse, baade i Kraft af hans Uddannelse og det Omfang, hans Stilling havde faaet, og derfor burde han kunne flyttes op. Af de omtalte Arbejder, som han havde udført, var Anlægene ved Tange og Stadion jo nærmest kommunalt Arbejde, og Arbejdet i Nyborg var udført efter Kommunens Opfordring, saa der var intet at bebrejde ham her. Taleren vilde anbefale Lønudvalget at tage Sagen tilbage og forsøge at imødekomme Forskønnelsesudvalget.

B e r n t J e n s e n oplyste, at naar Lønudvalget ikke for Tiden havde kunnet tiltræde Forslaget, var det for Konsekvensens Skyld. Der havde foreligget flere Henvendelser om Oprykning, men Udvalget havde altid svaret, at det maatte vente, til man fik et nyt Lønregulativ. Hvis man nu rykkede Stadsgartneren op, vilde der melde sig mange andre, som man vanskeligt kunde sige nej til.

M. B r a m m e r fandt det absolut nødvendigt at rykke Stadsgartneren op i 2. Lønklasse. Han udførte et udmærket Arbejde, som paa mange Punkter laa udenfor hans egentlige Virksomhed, og Arbejdet var steget meget stærkt siden hans Ansættelse, idet der næsten hvert Aar blev lagt nye Parkanlæg under Forskønnelsesudvalget. Naar saa andre Kommuner lønnede deres tilsvarende Embedsmænd bedre, var det en Fejl ikke at paa-skønne hans Arbejde noget mere. Andragendet havde foreligget længe før Budgetbehandlingen, og Sagen kunde ikke vedblivende udskydes. Maaske kunde man gaa den Mellemvej at rykke ham op i 2. Lønklasse, uden at han tager sin Anciennitet

med. Taleren vilde anmode Lønudvalget om at tage Sagen tilbage til fornyet Overvejelse.

F o r m a n d e n erklærede, at man maatte tage Hensyn til de Forhandlinger om et nyt Lønregulativ, som nu havde staaet paa et Par Aar. Taleren vilde derfor anbefale Lønudvalgets Indstilling, for hvis man gik imod Udvalget, satte man det i en kedelig Situation, idet det saa ikke kunde afvise andre maaske lige saa berettigede Andragender. Saadanne Ændringer burde absolut vedtages paa det aarlige Budget.

P. P e t e r s e n tvivlede ikke om, at Stadsgartneren var en udmærket Embedmand, men en Sag maatte ses fra alle Sider. Man havde hidtil haft en god gammel Regel, at man ikke flyttede en Mand over i en højere Lønklasse, før han havde naaet Toppen af den foregaaende, og deri manglede Stadsgartneren endnu et Par Aar.

A n d r. C h r i s t e n s e n kunde ikke tænke sig, at der fandtes mange, der havde et saa vel underbygget Krav paa at blive rykket op som Stadsgartneren. Da Kirkegaardsinspektøren fik sin nye Titel, blev det udtrykkeligt sagt, at det ikke var forbunden med nogen Lønstigning. Det kunde dog næppe komme Lønudvalget paa tværs at tage Sagen tilbage, idet det jo frit kunde tage den Stilling til Andragendet, som det ønskede.

A. M ø r u p var glad ved at høre, at der var saa stor Stemning for at rykke Stadsgartneren op, for det kunde ikke nægtes, at han stod i en forkert Lønklasse, naar man saa paa det Arbejde, der paalagdes ham. Taleren havde det Indtryk, at Lønudvalget egentlig havde taget sin Stilling efter lidt forkerte Forudsætninger, og efter de Oplysninger, der nu var givet angaaende Stadsgartnerens private Arbejde, haabede Taleren, at Udvalget vilde

tage Sagen tilbage og muligvis ændre sin Stilling til Andragendet.

F o r m a n d e n tog altid i Udvalgene strengt Forbehold mod nogen Oprykning, men andre Udvalg behandlede saadanne Sager paa en helt anden Maade, og saa kom det altid til at hedde, at det var Taleren, som var imod ethvert Fremskridt paa dette Omraade.

B e r n t J e n s e n pegede paa, at f. Eks. Kirkegaarden var en større Arbejdsplads end Stadsgartnerens, saa i den Retning var der ingen Anledning til at sætte Stadsgartnerens Stilling højere. Hvis Lønudvalget skulde behandle Sagen paany, maatte man tage mange andre Andragender op til Behandling samtidig.

F o r m a n d e n spurgte, hvor mange Folk Stadsgartneren for Øjeblikket beskæftigede.

K j e l d S ø r e n s e n antog, der var 40—50 Mand. Man kunde ikke sammenligne de to Embedsmænd, for Kirkegaardsinspektøren var ikke Havearkitekt og kunde derfor ikke lave Planerne. Men Taleren vilde i Henhold til de faldne Udtalelser anbefale, at Sagen gaar tilbage saaledes, at den tages op ved den kommende Budgetbehandling.

V a l d. P e d e r s e n kunde ikke forpligte sig til at gaa med til noget ved næste Budgetbehandling og vilde anbefale at følge Lønudvalgets Indstilling. Taleren vilde advare imod at komme ind paa Ændringer, saa længe Løn- og Pensionsregulativerne ikke er i Orden.

F o r m a n d e n gjorde opmærksom paa, at alle Byens Embedsmænd fik forøget Arbejde, efter som Byen voksede, og f. Eks. Kirkegaardsinspektøren havde betydelig flere Folk under sig end Stadsgartneren. Men man bandt sig i hvert Fald

ikke til noget ved at lade Sagen gaa tilbage til Lønudvalget.

Lønudvalget tog Sagen tilbage.

6. (J. Nr. 169—1924). **Andragende fra Dr. Krebs ved Radiumstationen om Lønforhøjelse**

Anbefalet af Sygehusudvalget.

Fra Lønudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Lønudvalget tiltræder, at Dr. Krebs' Løn, inklusive den Løn, Doktoren oppebærer fra Radiumstationen, fra 1. Juni d. A. og med Anciennitet fra 1. Juni 1923 fastsættes til de for 1. Lønklasse gældende Lønsatser, dog saaledes, at kun 75 % af Grundløn og Alderstillæg er pensionsgivende«.

K. M o u s t e n forelagde Indstillingen. Dr. Krebs var ikke paa Lønregulativet, men hans Løn blev i sin Tid fastsat ved Overenskomst med »Foreningen af yngre Læger«. Nu foreslog Udvalget, at han kommer ind under Lønregulativet, hvorved hans Løn forhøjes med 800 Kr. Dr. Krebs' stærkt forøgede Arbejde motiverede vist Forslaget tilstrækkeligt.

A n d r. C h r i s t e n s e n spurgte, om han ikke ogsaa burde vente med at stige til næste Budgetbehandling.

M. B r a m m e r fandt, at der var en ganske mærkelig Forskel paa Lønudvalgets Stilling til dette og det foregaaende Forslag. Sygehusudvalget fik til enhver Tid sine Andragender om Bevillinger anbefalet af Lønudvalget, men en lille Paaskønnelse til Stadsgartneren kunde der ikke være Tale om. Det kunde være interessant at høre, hvorledes Lønudvalget vilde motivere, at det saaledes gør Forskel paa Udvalgene.

M. C. F a l k gjorde opmærksom paa, at da Dr. Krebs blev ansat, var det under den Forudsætning,

at han kun skulde beskæftiges 1—2 Timer daglig, men nu var Arbejdet steget saaledes, at det tog det meste af Dagen. Tilmed var det et livsfarligt Arbejde, han havde med at gøre, saa det kunde ikke sammenlignes med Stadsgartnerens Arbejde, som Taleren forøvrigt i høj Grad anerkendte. Hvis Kommunen ikke beholdt Dr. Krebs, fik man ikke let en anden i Stedet; han havde for længe siden søgt om Forhøjelse, men Udvalget havde trukket Sagen ud, idet man haabede at faa et større Tilskud fra Radiumfonden. Dette var imidlertid glippet, og der var ikke andet at gøre end at foreslaa Dr. Krebs opført i 1. Lønklasse.

B e r n t J e n s e n erklærede, at de to Tilfælde ikke kunde sidestilles, idet Dr. Krebs ikke hidtil havde været i nogen Lønklasse, men var ansat med en foreløbig Løn, og hans Arbejde var siden hans Ansættelse steget med mere end det dobbelte. Dr. Krebs var tillige Ekspert paa sit Omraade, og det vilde blive meget vanskeligt at faa en Afløser for ham.

A n d r. C h r i s t e n s e n bemærkede, at de Argumenter, der fremførtes for Lønstigningen, var ganske de samme for begge Andragenders Vedkommende, og derfor saa det underligt ud at gøre denne Forskel. Dr. Krebs blev ansat med en Løn af ca. 6000 Kr., og det maatte synes rigeligt til 1 Times Arbejde daglig, hvis man ikke havde regnet med, at Arbejdet vilde vokse. Borgmesterens Udtalelse om ikke at foretage Ændringer i Finansaaret maatte vel ogsaa gælde her ligesom for Stadsgartnerens Vedkommende.

N i e l s B a r n o w hævdede, at der var Forskel paa at rykke en Mand op i en højere Lønklasse og saa at sætte en Mand paa Lønregulativet som

ikke tidligere havde været der. Det kunde i nogen Maade forklare Lønudvalgets Stilling.

K. M o u s t e n beklagede, at Sygehusudvalget undertiden var nødt til at komme med Forslag om Udgifter midt i Finansaaret, men Forholdene kunde gøre det nødvendigt. Udvidelsen paa Hospitalet gjaldt tildels Dr. Krebs' Afdeling, saa de to Ting hørte noget sammen. Udvalget havde dog taget det Forbehold, at hvis den ambulante Behandling udvides, skal Dr. Krebs ikke have yderligere Lønforhøjelse, og hvis Forslaget vedtages, burde Byraadet tage samme Forbehold, for der kunde godt blive forøget Arbejde, særlig med Røntgenfotografering.

M. B r a m m e r kunde stadig ikke forstaa, at Argumentet »det stærkt forøgede Arbejde« skal respekteres for Sygehusudvalgets Vedkommende, men ikke for Stadsgartneren. Taleren fandt absolut ikke Dr. Krebs' Lønstigning uberettiget; men det var en mærkelig Mangel paa Logik, som Lønudvalget udviste, det var udenfor al sund Sans. Naar Arbejdet deroppe var livsfarligt, var det Sygehusudvalgets Skyld, for det forsømte ved Indretningen af Stationen at tage tilstrækkelig sagkyndig Hjælp, skønt Taleren dengang krævede dette. Selv om Dr. Krebs var meget optaget, havde det dog ikke forhindret ham i ogsaa at overtage en Stilling ved Sct. Josephs Hospital. Men fremfor alt maatte Udvalgene være ligestillede, det var kun simpel Retfærdighed.

M. C. F a l k svarede hertil, at det daværende Sygehusudvalget netop havde en Ekspert, nemlig Dr. Nordentoft, som Læge Brammer selv i Byraadet fremførte som en af Verdens største Ekspertter paa dette Omraade. Han havde tilmed erklæret, at

Afdelingen ikke trængte til Ændringer i de første 10 Aar.

Formanden var klar over, at Stadsgartneren var en Mand, der passede sine Ting, men Kommunen havde ogsaa hævet ham op fra en underordnet Stilling til hans nuværende. Men for Fremtiden maatte Taleren forlange mere klare og bestemte Indstillinger fra Forskønnelsesudvalgets Side. Det var rigtigt, at Dr. Nordentoft paa Læge Brammers anbefaling blev antaget som Ekspert deroppe, og hvis han havde fortsat, behøvede Afdelingen heller ikke at udvides, for han havde kun et Par Patienter og havde næppe nogen Sinde faaet flere.

Marius Geertsen havde ogsaa filosoferet noget over Lønudvalgets forskellige Stilling til de to Forslag; men hvis det forholdt sig rigtigt, at Dr. Krebs' Arbejde var livsfarligt, var det rimeligt at tage særligt Hensyn dertil, og det kunde i saa Fald nok begrunde den forskellige Stilling til Andragenderne.

Bernt Jensen protesterede imod Dr. Brammers Udtalelse om, at Lønudvalget ikke behandlede Udvalgene ens. Selvfølgelig kunde Lønudvalget ikke arbejde efter ganske bestemte Regler, men maatte tage Stilling til hvert enkelt Andragende. Naar man ikke kunde gaa med til Forskønnelsesudvalgets Forslag, var det udelukkende for Konsekvensernes Skyld.

Andr. Christensen syntes, at man nu skulde lade Dr. Nordentoft hvile i Fred; hvis Arbejdet var livsfarligt, havde han sikkert ogsaa forkortet sit Liv ved sit Arbejde paa dette Felt. Taleren antog, det var fuldstændig rigtigt at forhøje Dr. Krebs' Løn; men hvis man vilde være konsekvent, maatte man sige det samme for Stadsgart-

nerers Vedkommende, og skulde den ene vente til næste Finansaar, burde den anden ogsaa.

H. P. Salling erindrede om, at Sygehusudvalget gav den daværende Leder frie Hænder til at indrette Radiumstationen saa godt og farefrit som muligt, men ikke desto mindre viste det sig ubrugbart. Det kunde maaske ikke udelukkende lægges ham til Last, idet var en temmelig ny Videnskab, og andre Steder havde man ogsaa maattet lave om. Men trods alle Sikringsforanstaltninger var det et meget farligt Arbejde, og derfor maatte det lønnes saaledes, at baade Lægen og hans eventuelle efterladte kunde være nogenlunde betryggede. Taleren vilde anbefale at følge Indstillingen.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 61—1924). Sagen angaaende **Afskedigelse af tilskadekommen Politibetjent N. C. Gripping.**

Fra Lønudvalget forelaa følgende Indstilling:

»Lønudvalget tiltræder, at Politibetjent N. C. Gripping afskediges som tilskadekommen i Tjenesten, men henstiller, at Spørgsmaalet om Invalideerstatning endnu engang forelægges Arbejderforsikringsraadet«.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 201^s—1924). **Andragende fra Fyrboder M. Jensen om Indflytningstilladelse.**

Anbefalet af Udvalget for kommunal Boligkontrol.

Bevilgedes.

9. (J. Nr. 75—1924). **Andragende fra Maskinforhandler Lyngfeldt om Nedlægning af en Beboelseslejlighed i Frederiksgade Nr. 69 (Asylvej).**

Udvalget for kommunal Boligkontrol kan anbefale Andragendet paa Vilkaar, at Ejeren skaffer Lejeren en tilsvarende Lejlighed, som hun er villig til at overtage.

Formanden bemærkede, at der skulde ske en Indrykning af Ejendommen paa begge Sider, og det var maaske derfor rigtigst at henvise Sagen til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse.

Vald. Pedersen mente, man kunde bevilge Andragendet under Forudsætning af, at Ejeren bliver enig med Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om Indrykningsforholdene.

Indstillingen vedtoges med det nævnte Forbehold.

10. (J. Nr. 201⁴—1924). **Andragende fra Købmand Rasmussen om Tilladelse til at overdrage Forretningslokalerne Nørregade Nr. 53 til en udenbys boende Person.**

Anbefalet af Udvalget for kommunal Boligkontrol, da det kun drejer sig om Forretningslokaler og ikke om Beboelseslejlighed.

Bevilgedes.

11. (J. Nr. 152—1924). **Andragende fra Chr. Jørgensen om Tilladelse til at indrette Butikker i Kælderen i Guldbergsgade Nr. 61.**

Udvalget for kommunal Boligkontrol kan anbefale, at der gives Ejeren Tilladelse til at lade de to Kælderværelser mod Gaden omdanne til Butikker paa Vilkaar, at Værelset mod Gaarden og Køkkenet udlejes til en Familie.

Indstillingen vedtoges.

12. (J. Nr. 175—1924). **Andragende fra Aarhus Møbelfabrik om Indretning af Kontor i 2 Værelser i Mejlgade Nr. 55.**

Udvalget for kommunal Boligkontrol indstiller, at det paalægges Firmaet — inden den 15. Juni d. A. — at bruge Lejligheden i Overensstemmelse med Byraadets tidligere Beslutning.

P. Petersen oplyste, at Byraadet tidligere havde givet Tilladelse til at indrette Kontor i det

ene Værelse, men alligevel havde Firmaet tilladt sig at bruge begge Værelser dertil, og det kunde man selvfølgelig ikke finde sig i. Imidlertid var det meddelt Taleren at der vilde komme Andragende om at træffe en anden Ordning, hvorfor Sagen helst maatte gaa tilbage til Udvalget.

Sagen gik tilbage til Udvalget.

13. (J. Nr. 209—1924). **Andragende fra S. A. Meincke om Tilladelse til at opsigte en Lejer i Mejlgade Nr. 78 b.**

Udvalget for kommunal Boligkontrol erklærer at savne Kompetence til at bevilge Opsigelse.

S. P e t e r s e n meddelte, at Lejligheden var lejet ud til en Dame, som senere havde giftet sig, og Manden havde saa indrettet Skomagerværksted i Lejligheden. Hvis dette passede, maatte det kaldes Brud paa Kontrakten, og saa fandtes der vel en anden Vej at gaa for at faa det forbudt; men Udvalget mente ikke at have Kompetence til at bevilge nogen Opsigelse.

A n d r. C h r i s t e n s e n var ogsaa nærmest af den Anskuelse, at Udvalget ikke havde Kompetence til at godkende nogen Opsigelse, men i saa Fald vilde Udvalgets Arbejde blive betydeligt mindre end antaget. Men det vilde være praktisk først at faa bragt paa det rene, hvilken Kompetence Udvalget havde.

V a l d. P e d e r s e n bemærkede, at hvis en Kontrakt blev misligholdt, maatte den selvfølgelig kunne omstødes af Rettens Vej.

B e r n t J e n s e n mente ikke, at Udvalget havde Kompetence til at godkende hverken Opsigelser eller Lejeforhøjelser, men hvis Lejeren misligholdt Kontrakten, kunde Ejeren selvfølgelig ad anden Vej faa ham fjernet.

Formanden vilde henstille til Udvalget at undersøge Forholdet, for hvis Lejeren i den Grad overtraadte Kontrakten, burde han kunne fjernes.

Andr. Christensen erklærede, at Misligholdelse af en Kontrakt selvfølgelig kunde gøres gældende ved Domstolene eller Fogden; men det var tvivlsomt, at Udvalget var kompetent til at afgøre, om der forelaa Misligholdelse.

A. Bitsch fandt det mest korrekt, at Udvalget i saadanne Sager, som der ikke kunde dispenseres fra, erklærede at savne Kompetence til at afgøre dem. Det vilde ikke være rigtigt af Udvalget at tiltage sig for stor Kompetence.

Formanden foreslog at svare, at i Henhold til Loven kunde man ikke bevilge Opsigelse, men hvis Lejeren misligholdt Kontrakten, maatte han søges ad Rettens Vej.

Vedtoges.

14. (J. Nr. 109—1924). **Andragende fra Tømrer J. L. Jensen om en fast aarlig Understøttelse som kronisk syg.**

Aldersrønteudvalget oplyser, at Andrageren i Arbejdsfortjeneste og Aldersrente har en aarlig Indtægt af ca. 1900 Kr. og formentlig ikke kan anses for trængende til yderligere Understøttelse.

Kunde ikke bevilges.

15. (J. Nr. 17^a—1924). **Andragende fra Arbejdsmand A. P. Laursen om Eftergivelse af Fattighjælp.**

Fra Fattigudvalget forelaa følgende Erklæring:

»Da han ikke har modtaget nogen Hjælp efter 1914, betragtes Hjælpen som eftergivet i Henhold til Byraadets Beslutning af 20. September 1920 om almindelig Eftergivelse i Anledning af Genforeningen med de sønderjydske Landsdele«.

Tiltraadtes.

16. (J. Nr. 184—1924). Andragende fra Sagfører Glasius om Tilbagebetaling af et for Redaktør A. K. Jensen indbetalt Beløb for Gas- og Elektricitetsafgift.

Belysningsudvalget kan ikke anbefale Andragendet.

Andr. Christensen troede ikke, Belysningsudvalget kunde gennemføre sit Krav. Naar en Mand flyttede ind i en Lejlighed, hvor der var Restance fra en tidligere Lejer, var det næppe berettiget at nægte ham Gas og Lys, saafremt han ikke betalte den gamle Lejers Restance. Men det var jo en praktisk Maade at faa Restancerne ind paa.

Vald. Pedersen oplyste, at Manden ogsaa havde en Motor, og Kommunen havde laant ham Penge til Anskaffelsen, men der manglede en lille Rest at afdrage. Kommunen kunde derfor have taget Motoren, men fik i Stedet for sit Tilgodehavende gennem Boet, saa der var ikke tjent noget derved.

Kunde ikke bevilges.

17. (J. Nr. 71—1924). Indstilling fra Byggeudvalget angaaende Licitationsstilbud paa Blikkenslager- og Snedkerarbejdet til Kommunens Ejendomme ved Læssøesgade.

Følgende Indstilling forelaa:

I. Blikkenslagerarbejdet.

Bygning A.: Blikkenslagermester B. A. Olesen for 662 Kr.

Bygning B.: Blikkenslagermester W. Hansen for 922 Kr.

Bygning C.: Blikkenslagermester R. D. Hinge for 1006 Kr.

II. Snedkerarbejdet.

Bygning A.: Tømrermester L. P. Sørensen for 7838 Kr.

Bygning B.: Tømremester L. P. Sørensen for
13057 Kr.

Bygning C.: Samme for 12546 Kr.

Indstillingen var vedtaget ved Cirkulation og
toges til Efterretning.

18. (J. Nr. 201²—1924). **Andragende fra Læge J.
Løkkegaard om Indflytningstilladelse.**

Anbefalet af Udvalget for kommunal Bolig-
kontrol.

Andragendet var bevilget ved Cirkulation og
toges til Efterretning.
